

derfor er jeg ængstelig for at gaa ind derpaa. Det er ikke Forskellen mellem Indlændinge og Udlændinge, det kommer an paa, men det, det kommer an paa, er: kan man finde et Kriterium, saa at man kan sige, at denne Virksomhed, Agentur, bør betragtes som Handel og være Genstand for bunden Næring, medens visse andre Maader at virke paa ikke er bunden Næring? Kan man det, skal jeg med Fornøjelse være med til at gøre den Forandring. — Som det gaar med Agenturvirksomheden, gaar det med min ærede Sidesmands (Tolderlund) udenlandske og indenlandske Kornvarer. Han erkendte, at ingen, selv den dygtigste Købmand, i Virkeligheden kan kende Forskel paa det Korn, der er avlet i Skaane, og det, der er avlet paa Sjælland. Det kan man ikke. Hvad der gælder derom, gælder vist om mange andre Ting. Hvad derimod Korn, der kommer fra Udlandet, angaar, da siger det ærede Medlem, at Korn, som kommer fra Udlandet, skal man i Almindelighed kunne skelne fra indenlandsk Korn. Ja, naar man er en meget rutineret Kornhandler, kan man vel kende Forskel, men de Folk, der sælge det en detail, kunne ikke gøre det. Den ærede Minister tog det mere rationelt, idet han mente, at det, det kom an paa med Hensyn til Salget af udenlandsk Korn, var, om den paagældende ikke havde Næringsbevis, var vidende om, at det, han solgte, var udenlandsk Korn eller ikke. Den ærede Minister lod til at mene, at hvis den vedkommende var i god Tro og virkelig havde antaget det Korn, han solgte, for indenlandsk Produkt, kunde han ikke straffes. Men det er ogsaa af den Slags Ting, man nødig maa komme ind paa. Her skal Politiet anlægge Sag eller i hvert Fald foretage Undersøgelse, og Sagen skal saa afhænge af, hvorvidt vedkommende har været i god Tro eller ikke. Han vil naturligvis altid paastaa, at han har været i god Tro, og saa skal Politiet overbevise ham om, at han virkelig har vidst, at det var udenlandsk Korn, han solgte. Det er af den Slags kedelige Sager, som man helst maa undgaa.

Den ærede Minister og den ærede Ordfører omtalte vort Ændringsforslag, der er formuleret under § 2 a., og den ærede Minister mente, at den kunde passe, hvis den fik et Tillæg, som lød: Medmindre saadan Forædling sker paa haandværks- eller fabrikmæssig Maade. Jeg maa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han har ganske Uret, naar han siger, at

det, der staar i vor § 2 a., er det samme som det, der staar i Lovudkastets § 2, Nr. 2 eller 3, hvad det nu er. Nej, den ærede Ordfører har slet ikke forstaaet Meningen med dette Ændringsforslag. Meningen dermed er, at i § 2 a. ville vi angive, hvilke Virksomheder der, uagtet de maaske i det ydre ligne Haandværks- og Fabrikvirksomhed, alligevel ikke skulle være bunden Næring. Der er altsaa Tale om Haandværks- og Fabrikvirksomhed, hvorimod der i § 26 tales om Handel, og derfor vilde det være ganske inkonsekvent, om Mindretallet gik ind paa det, den ærede Minister foreslog, at der skulde staa, medmindre saadan Forædling sker paa haandværksmæssig eller fabrikmæssig Maade. Nej, det er netop vor Mening, at en Næringsadkomst kan ikke kræves til Udøvelsen af nogen Næring, som er at anse som Landbo- eller Husflid, eller som gaar ud paa Forædling af Produkter af den paagældendes eget Landbrug, Havebrug eller Skovbrug og deslige. Den Virksomhed, han der anstiller, bliver ikke bunden Næring, selv om den ogsaa fremtræder som Fabrikation eller Haandværk. En Teglværksbedrift kan jo f. Eks. drives saaledes, at der frembringes et endogsaa meget fint Produkt, men bestaar den blot af en Forædling af det Ler, som Manden tager ud af sin egen Grund, saa er det ikke bunden Næring, selv om man nok saa meget vil kalde det en Fabrikvirksomhed, men jeg indrømmer, at denne Distinktion har mere systematisk Karakter og maaske ikke har saa megen Betydning. Derimod vil jeg bede det ærede Ting og det ærede Udvalg, hvis vi skulle drøfte denne Sag inden 3dje Behandling, om at gaa ind paa, at Købstæderne og Kjøbenhavn blive ligestillede med Landet med Hensyn til, hvorvidt Handel med Brød er fri Næring eller ej. Det er meget rigtigt, som den ærede Minister før sagde, at efter § 43 i Lovforslaget og § 52 i den nugældende Næringslov kan Næringsadkomst til at sælge bl. a. Brød faas gratis. Men det er ikke det, det kommer an paa. Det, vi ville have, er netop, at man siger, at Salg af Brød skal ikke afhænge af Løsning af Næringsadkomst, selv om man kan faa den gratis. Jeg indrømmer imidlertid, at noget af min Betænkelse ved at lade det bestaa, som det staar, vilde falde bort, hvis det høje Ting vil gaa med til Ændringsforslag Nr. 19, at gift Kone kan faa Næringsbevis, saaledes, at den gifte Kone kan forestaa et Brødudsalg. Jeg skal derfor ikke omtale Nr. 19, for det blive vi jo nok enige om.